

מסורת הש"ס

תורה אור השלם
1. אֶרֶץ חֹטֵה וּשְׁעָרָה וְגִפֶּן
וְהַתְּאֵנָה וְרִמּוֹן אֶרֶץ זֵית שָׁמֶן
דְּבַשׁ: דְּבָרִים ח ח

א. בתוס' ר"ש הוסיף, ואי
על היות מברך תחילה
ההצנן הוצרך לפרש שאין
לעולם יברך על העצם
אלא לבטוח. ב. בתוס' ר"ש
הביא את זה בשם הר"א.
שמעיה בשם ר' הוסיף,
ב. בתוס' ר"ש הוסיף,
ומאי קושא לימא ליה
תחמי עדיפא ליה, ע"כ
ל"ל יהודה דלקמן אתא
בכר' יהודה וכו' אמוראי
דלקמן כר"י ס"ל.

[illegible]

עודל דבר קפרל דצברט צורל פרי
האלדמה חשיצא טפי משהכל לפי
שמזוררת טפי א"כ גס ד"פ העץ
חשיצא טפי מזכרת ד"פ האלדמה וי"ל
ללא חשיצא ד"פ העץ כל כך מז"פ
האלדמה כמו שחשוב ד"פ האלדמה
משהכל ומ"ש בהלכות גדולות דז"פ
העץ תקדים לז"פ האלדמה דמזכרת
טפי היינו לפי המסקנה ללקמן
פלגינא בשאין האלדמה שוות וקו"ל
כר' יהודה אזל ללא לישנא דאמר'
ללא פליגי בשאין דרכומיהן שוות
לא מתוקס פסק להלכות גדולות
דכפרסות לעיל: **מיתבי** היו
לפנינו צננו וזית מברך על הצננו
והוא מברך על הזית וזית מברך על

המיינים וכ"ש קליות שהן כמו כ
משצעת המינין דמזכך עליהן ז"פ
האדמה לפטור את ה' התפוחים לכן
זריך להנהיג הכי דכפרשית ז' לעיל
בזין ברכותיהן שוות כמו תפוחים
וקליות ז' א"ר ירמיה להקדים דא"ר
יוסף וכו' פירש"י וה"ל לפי גרסא זו
אחיה הא דלמך רב יוסף כל המוקדם
כר' יהודה דוקא אבל ר' שמעיה גרים
אמר רב יוסף וכו' ואחיה אליבא
דרבנן ומיירי שאין חזיצין זה מזה
דהא אולינן בחד מוקדם דאי
בחזיצין פשיטא לחזיצ קודם דהא
אפי' בשאר מינין לגבי שצעת
המינין אמרי רבנן דמזכך ע"פ
אחיה שירלה ומילתא דלא יוסף
מילתא בחזפי נפשה וכו' נהירא
דבסמוך משמע דגרס דלמך רב
יוסף ואחיה כר' יהודה דוקא
דקאמר רב חסדא ורב המנונא הוו
יתבי בשעודתא וכו' א"ל לא סבר
לה מר להא דרב יוסף דלמך כל
המוקדם וכו' במאי פ"ג.
כלומר מאי טעמא דר' יהודה דלמך
שצעת המינין עדיף מאי עדיפות
שייכא בזה אחר שאני יכולין לפטור
שאר מינין ומשני דהעדיפות הוי מן
ההקדמה: [פ] בד' רביעית יין וכו'.
פ"י אם אכל עליו או לולצין כדי
רביעית יין חייב אבל אם אכל מהן
כדי רביעית מים לא מחייב דקלסין וכולצין בקל חזון מן הכלי אבל
כי משערין ציין זריך שיעורא טפי שהיין הוא עצ ומחזיק גודש
קאם קודם שיפול מן הכוס רביעית יין ואם היה מים היה
ז' יוצא יותר מרביעית: ב"ר בע"י בתים. גבי כלי עץ מתניא:
איתו

בציעות יין ורביעית מים שזין לפי שהיין עב והמים קלושין ויש
צמצם (דף ע"ו) גבי רביעית דם שיכול לקרש ולעמוד על כזית משום
בב. דתנן המוציא אוכלין כגרוגרת (שבת ע"ו) והיא תאנה יבשה:
שיעורן

שירצה לדמנתימן את החציב עליו
משמע: **אכל בשאין ברוכוסין שוות**
ד"ה. אין ברכה אחת פוטרמן ושזב
אין כאן מחלוקת. ואע"ג דמן (נעל)
דף ג. בירך על פירות האילן ב"פ
האחרת ולא ה"מ בחד מינא וטעה
ובירך עליה ה"מ האחרת אכל כנון
זוית וצריך על הצפון לא נפטר זית:
פשיטא לא גרסינן עד מיתבי. חדא
שאין זו שיטת הגמ' מעיקרא קשיא
ליה פשיטא דלא אינטרין למימרא
והדר קשיא היכי מני למימרא ועוד
ללא פשיטא היא אי לאו דאשמעינן
עולא ה"א כנון פוטר את הזית דהתמן
בירך על פירות האילן ב"פ האחרת
יאל: **ספיה פנוט עיקר**. בשבטילו התחיל
האכילה ולא אכל זית אלא להפיג
חורפו של כנון דהוא ליה זית טפל
ומנן (לקמן דף מד). כל שהוא עיקר ועמו
טפלה מצדן על העיקר ופוטר את
הטפלה: **מצדן על זה כו'**. וכאן לא
נחלקו: **ושני מינים בעלמא**. כגון
זית ותפוח בברכותיהן שוות והאחד
ממין שצעה בזה נחלקו: **חד אמר**
מחלוקם בשברוכוסין שוות.

[illegible]

(א) גמ' ממין שצעה ובי לית
ליה: (ב) שם אכילת פרס
תבא פת חטין וכו' ואוכלה
בלפתן: (ג) תום ד"ה אזל
וכו' דאפילו רבי יהודה:
(ד) ד"ה גפן וכו' היה היוצא
יותר:

גמ' כל המוקדם בפסוק.
עי' טורי אבן חגיגה דף י"ב
ע"כ ד"ה ואת הארץ:

[illegible]

אכל חרנגים וחגים ולולבין כשיעור רביעית יין חייב. ואין שיעור
ברביעית יין יותר ממה שיש ברביעית מים כדאמרין (במנחות קד.)
דסמין אבל מידי דקליש לא הוה רביעית ידיה כזית: (להולאם

תאננה. מה שיערו זה, בגרוגרת להוצאת שבת. שיערו ככל האוכלוס (שם), כל כלי בעלי בתים
א משמשם זו רמזים, אבל כלי אומן שמועד לימכר טעור בנקב כל שאול (סוכה 1.) דמסמאם פחות מ
לא חזי (ע"י שבת 10.) ליה טמא ולא טעור, ודכוותה נמי אמרינן בפרק המזניע בשבת איני חי

בנקביותו, כרמוניים. דעד שניקב כמוזיא רמון שם כלי עליו ומקבל טומוזה לפי שבעל הבית חס ויוי טוהר לפי שאינו חס על כליו אם נשבר במעט, דכוותה אמרין שלש על שלש דלעניים חזי ולעשירים אלא המזניע, דהוא חסיד ליה אבל אחר אינו מחשיבו (כת"י).